

Exploring the Torah's Chronological Integrity - class # 6

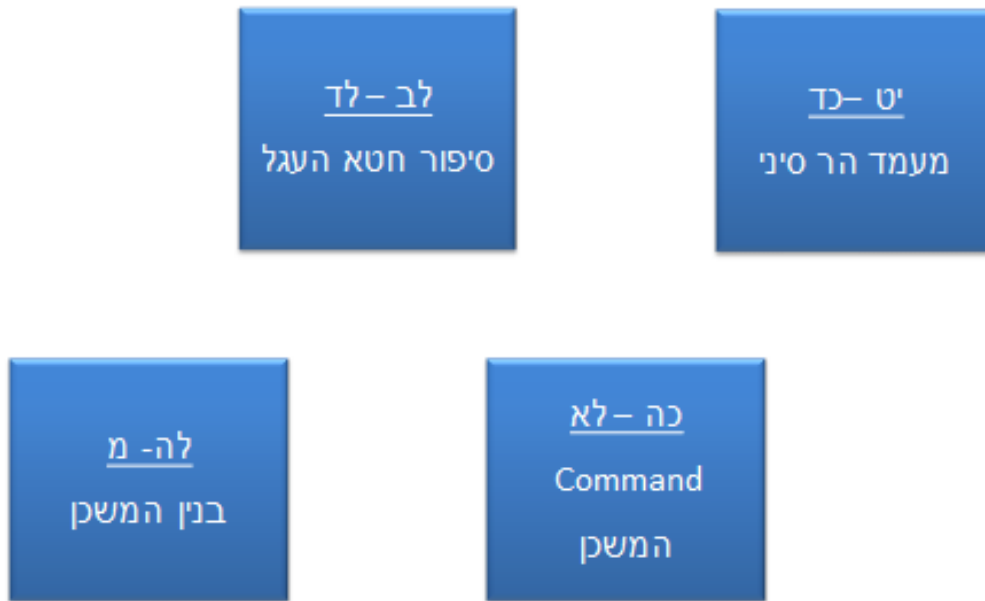
Before or After his famous Prayer -

When did Moshe break the Tablets?

tSource sheet for TIM shiur by Menachem Leibtag/

Introduction / Review

. The juxtaposition of 'units' in second half of Sefer Shmot

The Golden Calf - Did the people ask for a 'god', or a 'leader'?

The people's request from Aaron	God's promise to send a 'malach'
<p>א וַיִּרְא הָעָם, כִּי-בָשַׁשׁ מֹשֶׁה לָרֶדֶת מִן-הָהָר; וַיִּקְהַל הָעָם עַל-אַהֲרֹן, וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוּם עֲשֵׂה-לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יֵלְכוּ לְפָנֵינוּ-- כִּי-זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מִמִּצְרָיִם, לֹא יָדַעְנוּ מָה-הָיָה לוֹ... וַיָּבִיאוּ, אֶל-אַהֲרֹן. ד וַיִּקַּח מִיָּדָם, וַיִּצַר אֹתוֹ בַּחֶרֶט, וַיַּעֲשֶׂהוּ, עֵגֶל מַסֻּכָּה וַיֹּאמְרוּ- אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר הֶעֱלִיךָ</p>	<p>כ הִנֵּה אֲנִי שֹׁלֵחַ מַלְאָךְ, לְפָנֶיךָ, לְשַׁמְרֶךָ, בַּדֶּרֶךְ; וְלִהְבִּיאֲךָ, אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר הִכַּנְתִּי. כֹּא הַשְּׁמֶר מִפְּנֵיו וּשְׁמַע בְּקוֹלוֹ, אֶל-תִּמְרָבוּ. כִּי לֹא יֵשָׂא לְפָשְׁעֵכֶם, כִּי שָׁמִי בְּקִרְבּוֹ. כִּב כִּי אִם-שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע, בְּקוֹלוֹ, ... -וְאִיבִיתִי, אֶת-אִיבֶיךָ, וְצַרְתִּי, אֶת-צַרְרֶיךָ. כג כִּי-יֵלֶךְ מַלְאָכִי, לְפָנֶיךָ, וְהִבִּיאֲךָ...</p>

We explained that the people assumed Moshe would not return, and hence needed a 'miracle working' leader that would assist them in defeating the nations of Canaan. They wanted a god that would work for them, in contrast to the God whom they would work for.

A. The famous prayer: - Shmot 32:

ה וַיֵּרָא אֱהֲרֹן, וַיִּבֹן מִזְבֵּחַ לְפָנָיו; וַיִּקְרָא אֱהֲרֹן וַיֹּאמֶר, חַג לַיהוָה מָחָר.

5 And when Aaron saw this, he built an altar before it; and Aaron made proclamation, and said: 'To-morrow shall be a feast to the LORD.'

ו וַיִּשְׁכְּמוּ, מִמָּחָרֶת, וַיַּעֲלוּ עֹלֹת, וַיִּגְשׁוּ שְׁלָמִים; וַיֵּשֶׁב הָעָם לֶאֱכֹל וְשָׂתוּ, וַיִּקְמוּ לְצַחֵק. {פ}

6 And they rose up early on the morrow, and offered burnt-offerings, and brought peace-offerings; and the people sat down to eat and to drink, and rose up to make merry. {P}

ז וַיְדַבֵּר יְהוָה, אֶל-מֹשֶׁה: לָךְ-רָד--כִּי שָׁחַת עִמָּךְ, אֲשֶׁר הָעַלִּיתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.

7 And the LORD spoke unto Moses: 'Go, get thee down; for thy people, that thou broughtest up out of the land of Egypt, have dealt corruptly;

ח סָרוּ מִהֵרָא, מִן-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתֶם--עָשׂוּ לָהֶם, עִגֹל מִסַּכָּה; וַיִּשְׁתַּחֲווּ-לוֹ, וַיִּזְבְּחוּ-לוֹ, וַיֹּאמְרוּ, אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָעֵלֹדָה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.

8 they have turned aside quickly out of the way which I commanded them; they have made them a molten calf, and have worshipped it, and have sacrificed unto it, and said: This is thy god, O Israel, which brought thee up out of the land of Egypt.'

ט וַיֹּאמֶר יְהוָה, אֶל-מֹשֶׁה: רְאִיתִי אֶת-הָעָם הַזֶּה, וְהִנֵּה עַם-קָשֶׁה-עֲרֹף הוּא.

9 And the LORD said unto Moses: 'I have seen this people, and, behold, it is a stiffnecked people.

י וְעַתָּה הִנֵּיחָה לִּי, וַיִּחַר-אַפִּי בָהֶם וְאֶכְלָם; וְאֶעֱשֶׂה אוֹתָךְ, לְגוֹי גָדוֹל.

10 Now therefore let Me alone, that My wrath may wax hot against them, and that I may consume them; and I will make of thee a great nation.'

יא וַיַּחַל מֹשֶׁה, אֶת-פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהָיו; וַיֹּאמֶר, לָמָּה יְהוָה יַחַרָּה אַפְּךָ בְּעַמֶּךָ, אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, בְּכַח גָּדוֹל וּבְיָד חֲזָקָה.

11 And Moses besought the LORD his God, and said: 'LORD, why doth Thy wrath wax hot against Thy people, that Thou hast brought forth out of the land of Egypt with great power and with a mighty hand?

יב לָמָּה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לֵאמֹר, בְּרָעָה הוֹצִיאָם לְהַרְגֵם בְּהָרִים, וּלְכַלְתֵּם, מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה; שׁוּב מִחֲרוֹן אַפְּךָ, וְהִנַּחֵם עַל-הָרָעָה לְעַמֶּךָ.

12 Wherefore should the Egyptians speak, saying: For evil did He bring them forth, to slay them in the mountains, and to consume them from the face of the earth? Turn from Thy fierce wrath, and repent of this evil against Thy people.

יג זָכֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ, וַתְּדַבֵּר אֲלֵהֶם, אַרְבֵּה אֶת-זַרְעֲכֶם כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם; וְכָל-הָאֶרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי, אֶתֶּן לְזַרְעֲכֶם, וְנָחְלוּ, לְעֹלָם.

13 Remember Abraham, Isaac, and Israel, Thy servants, to whom Thou didst swear by Thine own self, and saidst unto them: I will multiply your seed as the stars of heaven, and all this land that I have spoken of will I give unto your seed, and they shall inherit it for ever.'

**יד וַיִּנָּחֵם, יְהוָה, עַל-הָרָעָה, אֲשֶׁר דָּבַר
לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ. {פ}**

14 And the LORD repented of the evil which He said He would do unto His people. {P}

טו וַיִּפֹּן וַיֵּרַד מֹשֶׁה, מִן-הָהָר, וּשְׁנֵי לַחַת הָעֵדוּת,
בְּיָדוֹ: לַחַת, כְּתָבִים מְשֻׁנֵי עֵבְרִיָּהֶם--מִזֶּה
וּמִזֶּה, הֵם כְּתָבִים.

15 And Moses turned, and went down from the mount, with the two tables of the testimony in his hand; tables that were written on both their sides; on the one side and on the other were they written.

טז וְהַלַּחַת--מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים, הִמָּה; וְהַמְּכֻתָּב,
מְכֻתָּב אֱלֹהִים הוּא--חֲרוּת, עַל-הַלַּחַת.

16 And the tables were the work of God, and the writing was the writing of God, graven upon the tables.

יז וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ אֶת-קוֹל הָעָם, בָּרַעָה;
וַיֹּאמֶר, אֶל-מֹשֶׁה, קוֹל מִלְחָמָה, בַּמַּחֲנֶה.

17 And when Joshua heard the noise of the people as they shouted, he said unto Moses: 'There is a noise of war in the camp.'

יח וַיֹּאמֶר, אֵין קוֹל עֲנוֹת גְּבוּרָה, וְאֵין קוֹל,
עֲנוֹת חִלּוּשָׁה; קוֹל עֲנוֹת, אֲנָכִי שֹׁמֵעַ.

18 And he said: 'It is not the voice of them that shout for mastery, neither is it the voice of them that cry for being overcome, but the noise of them that sing do I hear.'

יט וַיְהִי, כַּאֲשֶׁר קָרַב אֶל-הַמַּחֲנֶה, וַיֵּרָא אֶת-
הָעֵגֶל, וּמַחֲלֵת; וַיַּחַר-אַף מֹשֶׁה, וַיִּשְׁלַךְ מִיָּדוֹ
אֶת-הַלַּחַת, וַיִּשְׁבֵּר אֹתָם, תַּחַת הָהָר.

19 And it came to pass, as soon as he came nigh unto the camp, that he saw the calf and the dancing; and Moses' anger waxed hot, and he cast the tables out of his hands, and broke them beneath the mount.

כ וַיִּקַּח אֶת-הָעֵגֶל אֲשֶׁר עָשׂוּ, וַיִּשְׂרֹף בְּאֵשׁ,
וַיִּטְחֵן, עַד אֲשֶׁר-דָּק; וַיִּזֶר עַל-פְּנֵי הַמַּיִם, וַיִּשְׁקַן
אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

20 And he took the calf which they had made, and burnt it with fire, and ground it to powder, and strewed it upon the water, and made the children of Israel drink of it.

כא וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אַהֲרֹן, מָה-עָשִׂיתָ לָּךְ הָעָם
הַזֶּה: כִּי-הִבֵּאתָ עָלָיו, חַטָּאת גְּדוֹלָה.

21 And Moses said unto Aaron: 'What did this people unto thee, that thou hast brought a great sin upon them?'

כב וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן, אֵל-יַחַר אַף אֲדֹנָי; אִתָּהּ
יִדְעֶתָ אֶת-הָעָם, כִּי בָרַע הוּא.

22 And Aaron said: 'Let not the anger of my lord wax hot; thou knowest the people, that they are set on evil.'

כג וַיֹּאמְרוּ לִי--עֲשֵׂה-לָנוּ אֱלֹהִים, אֲשֶׁר יֵלְכוּ
לְפָנֵינוּ: כִּי-זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ, אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם--לֹא יָדַעְנוּ, מָה-הָיָה לוֹ.

23 So they said unto me: Make us a god, which shall go before us; for as for this Moses, the man that brought us up out of the land of Egypt, we know not what is become of him.

כד וָאֵמַר לָהֶם לְמִי זָהָב, הִתְפָּרְקוּ וַיִּתְּנוּ-לִי;
וָאִשְׁלַכְהוּ בְּאֵשׁ, וַיֵּצֵא הָעֵגֶל הַזֶּה.

24 And I said unto them: Whosoever hath any gold, let them break it off; so they gave it me; and I cast it into the fire, and there came out this calf.'

כה וַיֵּרָא מֹשֶׁה אֶת-הָעָם, כִּי פָרַע הוּא: כִּי-
פָרַעַה אַהֲרֹן, לְשִׁמְצָה בְּקִמְיָהֶם.

25 And when Moses saw that the people were broken loose--for Aaron had let them loose for a derision among their enemies--

כו וַיַּעֲמֵד מֹשֶׁה, בְּשַׁעַר הַמַּחֲנֶה, וַיֹּאמֶר, מִי
לִיהוָה אֵלָי; וַיֵּאֱסָפוּ אֵלָיו, כָּל-בְּנֵי לֵוִי.

26 then Moses stood in the gate of the camp, and said: 'Whoso is on the LORD'S side, let him come unto me.' And all the sons of Levi gathered themselves together unto him.

כז וַיֹּאמֶר לָהֶם, כֹּה-אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, שְׂיָמוּ אִישׁ-חֲרָבוֹ, עַל-יָרְכוֹ; עִבְרוּ וְשׁוּבוּ מִשְׁעַר לְשַׁעַר, בְּמַחֲנֶה, וְהָרְגוּ אִישׁ-אֶת-אָחִיו וְאִישׁ אֶת-רֵעֵהוּ, וְאִישׁ אֶת-קָרְבוֹ.

27 And he said unto them: 'Thus saith the LORD, the God of Israel: Put ye every man his sword upon his thigh, and go to and fro from gate to gate throughout the camp, and slay every man his brother, and every man his companion, and every man his neighbour.'

כח וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי-לֵוִי, כְּדִבַּר מֹשֶׁה; וַיִּפֹּל מִן-הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא, כֶּשֶׁלֶשֶׁת אֲלָפֵי אִישׁ.

28 And the sons of Levi did according to the word of Moses; and there fell of the people that day about three thousand men.

כט וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה, מִלְּאוּ יַדְכֶם הַיּוֹם לַיהוָה, כִּי אִישׁ בְּבָנוֹ, וּבְאָחִיו--וּלְתֵת עֲלֵיכֶם הַיּוֹם, בְּרָכָה.

29 And Moses said: 'Consecrate yourselves to-day to the LORD, for every man hath been against his son and against his brother; that He may also bestow upon you a blessing this day.'

ל וַיְהִי, מִמָּחָרֵת, וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָעָם, אַתֶּם חָטֵאתֶם חַטָּאתַם חַטָּאתַם גְּדֹלָה; וְעַתָּה אֵעֲלֶה אֶל-יְהוָה, אוֹלֵי אֲכַפְרָה בְּעַד חַטָּאתְכֶם.

30 And it came to pass on the morrow, that Moses said unto the people: 'Ye have sinned a great sin; and now I will go up unto the LORD, peradventure I shall make atonement for your sin.'

לא וַיָּשָׁב מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה, וַיֹּאמֶר: אָנָּה, חָטָא הָעָם הַזֶּה חַטָּאתַה גְּדֹלָה, וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם, אֱלֹהֵי זָהָב.

31 And Moses returned unto the LORD, and said: 'Oh, this people have sinned a great sin, and have made them a god of gold.'

לב וְעַתָּה, אִם-תִּשָּׂא חַטָּאתֶם; וְאִם-אֵין--מִחֲנִי נָא, מִסִּפְרֹךְ אֲשֶׁר כָּתַבְתָּ.

32 Yet now, if Thou wilt forgive their sin--; and if not, blot me, I pray Thee, out of Thy book which Thou hast written.'

לג וַיֹּאמֶר יְהוָה, אֶל-מֹשֶׁה: מִי אֲשֶׁר חָטָא-לִי, אֶמְחֹנֵנוּ מִסִּפְרִי.

33 And the LORD said unto Moses: 'Whosoever hath sinned against Me, him will I blot out of My book.'

לד וְעַתָּה לֵךְ נַחַה אֶת-הָעָם, אֶל אֲשֶׁר-דִּבַּרְתִּי לָךְ--הִנֵּה מַלְאָכִי, יֵלֵךְ לְפָנֶיךָ; וּבַיּוֹם פָּקְדִי, וּפְקַדְתִּי עֲלֵהֶם חַטָּאתָם.

34 And now go, lead the people unto the place of which I have spoken unto thee; behold, Mine angel shall go before thee; nevertheless in the day when I visit, I will visit their sin upon them.'

לה וַיִּגַּף יְהוָה, אֶת-הָעָם, עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ אֶת-הַעֲגֹל, אֲשֶׁר עָשָׂה אֶהָרֹן. {ס}

35 And the LORD smote the people, because they made the calf, which Aaron made. {S}

B. Parallel story in Devarim chapter 9

א שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, אַתָּה עֹבֵר הַיּוֹם אֶת-הַיַּרְדֵּן, לְבָא לְרִשְׁתַּת גּוֹיִם, גְּדֹלִים וְעֹצְמִים מִמֶּךָ--עָרִים גְּדֹלֹת וּבְצֻרֹת, בְּשָׁמַיִם.

1 Hear, O Israel: thou art to pass over the Jordan this day, to go in to dispossess nations greater and mightier than thyself, cities great and fortified up to heaven,

ב עַם-גָּדוֹל וָרָם, בְּנֵי עֲנָקִים: אֲשֶׁר אַתָּה יֹדְעֵת, וְאַתָּה שָׁמַעְתָּ--מִי יְתִיצֵב, לְפָנַי בְּנֵי עֲנָק.

2 a people great and tall, the sons of the Anakim, whom thou knowest, and of whom thou hast heard say: 'Who can stand before the sons of

ג וַיִּדְעַתָּה הַיּוֹם, כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא-הָעֹבֵר לִפְנֶיךָ
אִשׁ אֹכְלָה--הוּא יִשְׁמִידם וְהוּא יִכְנִיעֵם, לִפְנֶיךָ;
וְהוֹרְשֶׁתָם וְהִאֲבִדְתָם מְהֵרָה, כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה לְךָ.

3 Know therefore this day, that the LORD thy God is He who goeth over before thee as a devouring fire; He will destroy them, and He will bring them down before thee; so shalt thou drive them out, and make them to perish quickly, as the LORD hath spoken unto thee.

ד אַל-תֹּאמַר בְּלִבְבְּךָ, בְּהִדּוֹף יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶתָּם
מִלִּפְנֶיךָ לֵאמֹר, בְּצַדִּיקוֹתַי הֵבִיאֲנִי יְהוָה, לְרִשְׁתָּ אֶת-
הָאָרֶץ הַזֹּאת: וּבְרִשְׁעַת הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה, יְהוָה
מוֹרִישָׁם מִפְּנֶיךָ.

4 Speak not thou in thy heart, after that the LORD thy God hath thrust them out from before thee, saying: 'For my righteousness the LORD hath brought me in to possess this land'; whereas for the wickedness of these nations the LORD doth drive them out from before thee.

ה לֹא בְצַדִּיקוֹתֶיךָ, וּבְיִשְׁרָ לִבְבְּךָ, אֶתָּה בָּא, לְרִשְׁתָּ אֶת-
אֲרָצָם: כִּי בְרִשְׁעַת הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה, יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
מוֹרִישָׁם מִפְּנֶיךָ, וּלְמַעַן הַקִּים אֶת-הַדְּבָר אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
יְהוָה לְאֲבוֹתֶיךָ, לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב.

5 Not for thy righteousness, or for the uprightness of thy heart, dost thou go in to possess their land; but for the wickedness of these nations the LORD thy God doth drive them out from before thee, and that He may establish the word which the LORD swore unto thy fathers, to Abraham, to Isaac, and to Jacob.

ו וַיִּדְעַתָּה, כִּי לֹא בְצַדִּיקוֹתֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ אֶת-
הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הַזֹּאת--לְרִשְׁתָּהּ: כִּי עַם-קָשֶׁה-עֵרְוָה,
אֶתָּה.

6 Know therefore that it is not for thy righteousness that the LORD thy God giveth thee this good land to possess it; for thou art a stiffnecked people.

ז זָכֹר, אַל-תִּשְׁכַּח, אֶת אֲשֶׁר-הִקְצַפְתָּ אֶת-יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ, בְּמִדְבָּר: לְמֹן-הַיּוֹם אֲשֶׁר-יָצָאתָ מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם, עַד-בְּאֲכֹס עַד-הַמָּקוֹם הַזֶּה, מִמְּרִים הֵייתָם,
עַם-יְהוָה.

7 Remember, forget thou not, how thou didst make the LORD thy God wroth in the wilderness; from the day that thou didst go forth out of the land of Egypt, until ye came unto this place, ye have been rebellious against the LORD.

ח וּבַחֲרֹב הִקְצַפְתָּם, אֶת-יְהוָה; וַיִּתְאַנֶּף יְהוָה בְּכֶם,
לְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם.

8 Also in Horeb ye made the LORD wroth, and the LORD was angered with you to have destroyed you.

ט בְּעֵלְתֵי הַהָרָה, לָקַחְתָּ לוחֹת הָאֲבָנִים לוחֹת
הַבְּרִית, אֲשֶׁר-כָּרַת יְהוָה, עִמָּכֶם; וְאִשְׁבַּ בְּהָר,
אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה--לֶחֶם לֹא אָכַלְתִּי,
וַיִּמֵּן לֹא שָׁתִיתִי.

9 When I was gone up into the mount to receive the tables of stone, even the tables of the covenant which the LORD made with you, then I abode in the mount forty days and forty nights; I did neither eat bread nor drink water.

י וַיִּתֵּן יְהוָה אֵלַי, אֶת-שְׁנֵי לוחֹת הָאֲבָנִים--כְּתוּבִים,
בְּאֶצְבַּע אֱלֹהִים; וַעֲלִיָּהֶם, כָּכֹל-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר
יְהוָה עִמָּכֶם בְּהָר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ--בַּיּוֹם הַהוּא.

10 And the LORD delivered unto me the two tables of stone written with the finger of God; and on them was written according to all the words, which the LORD spoke with you in the mount out of the midst of the fire in the day of the assembly.

יא וַיְהִי, מִקֶּץ אַרְבָּעִים יוֹם, וְאַרְבָּעִים, לַיְלָה; נָתַן

11 And it came to pass at the end of forty days and forty nights, that the LORD gave me the two tables of

יְהוָה אֵלַי, אֶת-שְׁנֵי לַחַת הָאֲבָנִים--לַחֹת הַבְּרִית.

stone, even the tables of the covenant.

יב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי, קוּם רַד מִהֵר מְזֶה--כִּי שָׁחַת עִמָּךְ, אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מִמִּצְרָיִם: סָרוּ מִהֵר, מִן-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתָם--עָשׂוּ לָהֶם, מַסְכָּה.

12 And the LORD said unto me: 'Arise, get thee down quickly from hence; for thy people that thou hast brought forth out of Egypt have dealt corruptly; they are quickly turned aside out of the way which I commanded them; they have made them a molten image.'

יג וַיֹּאמֶר יְהוָה, אֵלַי לֵאמֹר: רְאִיתִי אֶת-הָעַם הַזֶּה, וְהִנֵּה עַם-קָשָׁה-עֵרָף הוּא.

13 Furthermore the LORD spoke unto me, saying: 'I have seen this people, and, behold, it is a stiffnecked people;

יד הֲרֹף מִמֶּנִּי, וְאַשְׁמִידֵם, וְאַמְחָה אֶת-שְׁמֵם, מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם; וְאַעֲשֶׂה, אוֹתָךְ, לְגוֹי-עָצוּם וָרָב, מִמֶּנּוּ.

14 let Me alone, that I may destroy them, and blot out their name from under heaven; and I will make of thee a nation mightier and greater than they.'

טו וְאַפֹּן, וְאַרְדּ מִן-הַהָר, וְהָהָר, בָּעַר בְּאֵשׁ; וּשְׁנֵי לַחֹת הַבְּרִית, עַל שְׁתֵּי יָדַי.

15 So I turned and came down from the mount, and the mount burned with fire; and the two tables of the covenant were in my two hands.

טז וְאָרָא, וְהִנֵּה חֲטָאתֶם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם--עָשִׂיתֶם לָכֶם, עֵגֶל מַסְכָּה: סָרַתֶם מִהֵר--מִן-הַדֶּרֶךְ, אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה אֶתְכֶם.

16 And I looked, and, behold, ye had sinned against the LORD your God; ye had made you a molten calf; ye had turned aside quickly out of the way which the LORD had commanded you.

יז וְאָתַפֵּשׁ, בְּשְׁנֵי הַלַּחַת, וְאַשְׁלַכֶם, מֵעַל שְׁתֵּי יָדַי; וְאַשְׁבֵּרֵם, לְעֵינֵיכֶם.

17 And I took hold of the two tables, and cast them out of my two hands, and broke them before your eyes.

יח וְאָתַנַּפַּל לִפְנֵי יְהוָה כְּרַאשֶׁנָּה, אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה--לֶחֶם לֹא אָכַלְתִּי, וּמַיִם לֹא שָׁתִיתִי: עַל כָּל-חֲטָאתְכֶם אֲשֶׁר חֲטָאתֶם, לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינַי יְהוָה לְהַכְעִיסוֹ.

18 And I fell down before the LORD, as at the first, forty days and forty nights; I did neither eat bread nor drink water; because of all your sin which ye sinned, in doing that which was evil in the sight of the LORD, to provoke Him.

יט כִּי יִגְרַתִּי, מִפְּנֵי הָאֵף וְהַחֲמָה, אֲשֶׁר קִצַּף יְהוָה עֲלֵיכֶם, לְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם; וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֵלַי, גַּם בַּפַּעַם הַהוּא.

19 For I was in dread of the anger and hot displeasure, wherewith the LORD was wroth against you to destroy you. But the LORD hearkened unto me that time also.

כ וּבִאֲהָרוֹן, הִתְאַנַּף יְהוָה מְאֹד--לְהַשְׁמִידוֹ; וְאָתַפַּלְל גַּם-בְּעַד אֲהָרוֹן, בְּעֵת הַהוּא.

20 Moreover the LORD was very angry with Aaron to have destroyed him; and I prayed for Aaron also the same time.

כא וְאֶת-חֲטָאתְכֶם אֲשֶׁר-עָשִׂיתֶם אֶת-הָעֵגֶל, לְקַחְתִּי וְאַשְׁרֹף אֹתוֹ בְּאֵשׁ, וְאַכַּת אֹתוֹ טָחוֹן הֵיטֵב, עַד אֲשֶׁר-דָּק לְעָפָר; וְאַשְׁלַךְ, אֶת-עָפָרוֹ, אֶל-הַנַּחַל, הַיֹּרֵד מִן-הָהָר.

21 And I took your sin, the calf which ye had made, and burnt it with fire, and beat it in pieces, grinding it very small, until it was as fine as dust; and I cast the dust thereof into the brook that descended out of the mount.--

כב וּבַתְּבַעֲרָה, וּבַמָּסָה, וּבַקְּבֻרָת, הַתְּאֵוָה--מִקְצָפִים
הָיִיתֶם, אֶת-יְהוָה.

22 And at Taberah, and at Massah, and at Kibroth-hattaavah, ye made the LORD wroth.

כג וּבִשְׁלַח יְהוָה אֶתְכֶם, מִקְדָּשׁ בְּרִנֵּעַ לֵאמֹר, עָלוּ
וּרְשׁוּ אֶת-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם; וַתִּמְרוּ, אֶת-פִּי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם, וְלֹא הִאֲמַנְתֶּם לוֹ, וְלֹא שָׁמַעְתֶּם
בְּקוֹלוֹ.

23 And when the LORD sent you from Kadesh-barnea, saying: 'Go up and possess the land which I have given you'; then ye rebelled against the commandment of the LORD your God, and ye believed Him not, nor hearkened to His voice.

כד מִמְּרִים הָיִיתֶם, עִם-יְהוָה, מִיּוֹם, דָּעַתִּי אֶתְכֶם.

24 Ye have been rebellious against the LORD from the day that I knew you.--

כה וָאֶתְנַפַּל לִפְנֵי יְהוָה, אֶת אַרְבָּעִים הַיּוֹם וְאֶת-
אַרְבָּעִים הַלַּיְלָה--אֲשֶׁר הִתְנַפַּלְתִּי: כִּי-אָמַר יְהוָה,
לְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם.

25 So I fell down before the LORD the forty days and forty nights that I fell down; because the LORD had said He would destroy you.

כו וָאֶתְפַּלֵּל אֶל-יְהוָה, וָאֵמַר, אֲדַנִּי יְהוָה אֵל-תְּשַׁחַת
עַמֶּךָ וְנַחֲלָתְךָ, אֲשֶׁר פָּדִיתָ בְּגֹדְלְךָ--אֲשֶׁר-הוֹצֵאתָ
מִמִּצְרַיִם, בְּיַד חֲזָקָה.

26 And I prayed unto the LORD, and said: 'O Lord GOD, destroy not Thy people and Thine inheritance, that Thou hast redeemed through Thy greatness, that Thou hast brought forth out of Egypt with a mighty hand.

כז זָכֹר, לְעַבְדֶּיךָ--לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק, וּלְיַעֲקֹב: אֵל-
תִּכְּפֹר, אֶל-קִשֵׁי הָעַם הַזֶּה, וְאֶל-רְשָׁעוֹ, וְאֶל-חַטָּאתוֹ.

27 Remember Thy servants, Abraham, Isaac, and Jacob; look not unto the stubbornness of this people, nor to their wickedness, nor to their sin;

כח פֶּן-יֵאמְרוּ, הָאָרֶץ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָנוּ מִמִּצְרַיִם, מִבְּלִי
יָכֻלֶת יְהוָה, לְהַבְיֵאֵם אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-דָּבַר לָהֶם;
וּמִשְׁנֵאתוֹ אוֹתָם, הוֹצִיאֵם לְהַמָּתָם בְּמִדְבָּר.

28 lest the land whence Thou broughtest us out say: Because the LORD was not able to bring them into the land which He promised unto them, and because He hated them, He hath brought them out to slay them in the wilderness.

כט וְהֵם עַמֶּךָ, וְנַחֲלָתְךָ, אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ בְּכַחַךְ הַגָּדֹל,
וּבְזְרֹעַךְ הַנְּטוּיָה. {פ}

29 Yet they are Thy people and Thine inheritance, that Thou didst bring out by Thy great power and by Thy outstretched arm.' {P}

Ibn Ezra A

(יא) ויחל משה (—).

יש אומרים: כי זאת התפלה היא הנזכרת בפרשת והיה עקב
תשמעון (דברים ט':י"ח-כ"ט).

וזאת התפלה היה ראוי להכתב אחר שוב משה אל ההר ...

ואחרים אמרו: כי תפלת: אל תשחת עמך (דברים ט':כ"ו) איננה זאת הנזכרת במקום הזה.

ולפי דעתי: כי טעמי התפילה שוים כאשר אפרש.
כי איך יחלה פני השם לפני שרוף העגל,

וישקה את ישראל, ויהרג עובדיו.

רק השם רמז לו - שיתפלל אחר רדתו ויסיר העגל,

על כן כתוב: **אולי אכפרה בעד חטאתכם** (שמות ל"ב:ל'),

אחר שהסיר החטאת, כאשר כתוב: ואת חטאתכם אשר

עשיתם את העגל לקחתי (דברים ט':כ"א).

Now the reason for why it's out of order:

והנה בעבור שהשם אמר לו: ועתה הניחה לי (שמות ל"ב:י'),

הזכיר התפלה שהתפלל בהתנפלו לפני השם.

וזאת הפרשה היתה ראויה להכתב אחר: וישב משה אל י"י (שמות

ל"ב:ל"א), **ואין מוקדם ומאוחר בתורה.**

רק רצה לדבק דבר: מי אשר חטא לי (שמות ל"ב:ל"ג) עם:

ועתה לך נחה את העם (שמות ל"ב:ל"ד), ...

IBN EZRA b

ויחל – הנה כתוב: ואתנפל לפני י"י את ארבעים היום {וגו'}

כי אמר י"י להשמיד אתכם (דברים ט':כ"ה),

זזהו: הרף ממני ואשמידם (דברים ט':י"ד),

כי אין הדעת סובלת שיתפלל משה בעד ישראל ועבודה זרה
ביניהם, עד שהסיר אותה.

והנה למה י"י יחרה אפך בעמך – כמו: אל תשחת עמך
ונחלתך (דברים ט"ז:כ"ו)

אשר הוצאת בכחך הגדול ובזרועך הנטויה (דברים ט"ז:כ"ט).
וזהו: אשר הוצאת מארץ מצרים בכח גדול וביד חזקה,

וכתיב: זכור לעבדיך לאברהם ליצחק וליעקב (דברים ט"ז:כ"ז). וזהו:
זכור **יא** לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך (שמות ל"ב:י"ג),

והנה כן פן **יא** יאמרו הארץ אשר הוצאתנו משם (דברים ט"ז:כ"ח),
זה: למה יאמרו מצרים לאמר (שמות ל"ב:י"ב)

והנה משה התנפל ארבעים יום, והשם אמר לו: כי לא אעלה
בקרבך (שמות ל"ג:ג'), והנה לא יעשו הארון.

ואז אמר משה כל פרשת ראה אתה אומר אלי (שמות ל"ג:י"ב),

ואחר כן צוהו השם שירד ויפסל לוחות,
ויעלם בידו אל ההר. אז ירד השם בענן וקרן עור פניו,

וכתב השם הלוחות השניים, על כן כתב:
בעת ההיא אמר י"י אלי פסל לך שני לוחות אבנים כראשונים...

ועשית לך ארון עץ (דברים י"א'),

והנה יעשו ישראל הארון, והוא שעשה בצלאל.

ABARBANEL

והרמב"ן פירש וישמע ה' אלי גם בפעם ההיא שהיה קודם שירד מן ההר.

והראב"ע כתב שיהיה רבוי גם בפעם ההיא על מה שהתפלל עליהם על הים ובמלחמת עמלק וכל זה איננו נכון כפי פשט הכתובי':

וישמע ה' אלי גם בפעם ההוא – לפני שמשה ירד מן ההר, כבר שמע ה' לתפילתו וביטל את גזירת הכליה המיידית (שמות לב, יד). גם עתה, לאחר ארבעים היום, שמע ה' את תפילתו והעניק לישראל כפרה גמורה; ישראל יוכל להמשיך בדרכו העולמית-ההיסטורית, כשתורת ה' בזרועותיו.

גם בפעם ההיא – אנחנו מוכרחים לפרש (כמו שמפרש הרמב"ן) ש"גם" מתייחס אל התחנונים הראשונים, שגם על ידיהם השיג משה רבינו להציל את ישראל מכליה מיידית. אבל קשה לפרש כפירוש הראב"ע, שהכוונה לשמות י"ד:ט"ו, י"ז:י" והלאה, שגם שם מצינו שקבל ה' את תפילתו של משה רבינו.